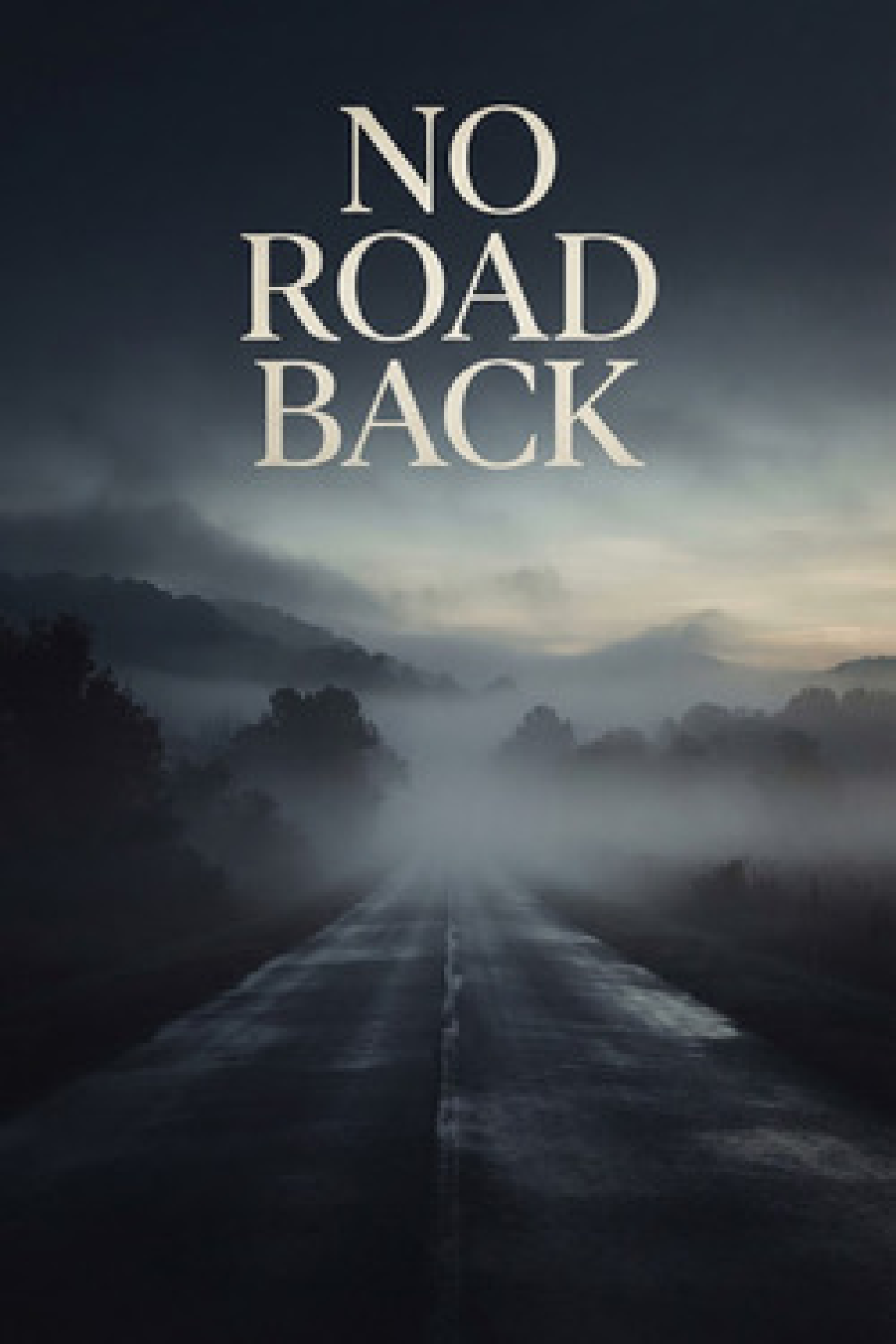

NO
ROAD
BACK

İKİNCİ KISIM

EŞİK 4

Geri Dönüş Yolu Yok

Bir ayrılışla başlayan yolculuklar vardır.

Ve bir kayıpla başlayan başkaları.

Bu, ikinci kategoriye aittir.

Uzun süre dönüşün coğrafi bir mesele olduğuna inandım.

Bir yeri terk etmek.

Bir mesafeyi kat etmek.

Başlangıç noktasına dönmek.

Basit bir tanımdı.

Rahat.

Ayrıca yanlış.

Yıllar geçtikçe bazı dönüşlerin görünür hiçbir yere götürmediğini keşfettim.

Çünkü ulaşılacak yer artık yoktur.

Ya da hiç var olmadı.

Ya da onu tanıyamayacak kadar çok değiştik.

Yine de dönme ihtiyacı kalır.

Bu, insanın en derin özlemlerinden biridir.

Şeylerin daha basit göründüğü zamana dönmek isteriz.

Daha net.

Daha düzenli.

Kaybettiğimiz insanlara dönmek isteriz.

Kaçırdığımız fırsatlara.

Alınmayan kararlara.

Hayatın hâlâ tüm olasılıklara açık göründüğü anlara.

Ama zaman hiçbir şeyi geri vermez.

Bu onun işi değildir.

Zaman dönüştürür.

Asla geri vermez.

İmkânsız dönüşlerin peşinden koştuğum yıllar oldu.

Bunu farkında olmadan yapıyordum.

Kendimin önceki versiyonlarını geri kazanmaya çalışıyordum.

Genci.

Profesyoneli.

Evladı.

Nereye gittiğini bildiğine emin olan adamı.

Her deneme aynı şekilde bitiyordu.

Bir hayal kırıklığıyla.

Çünkü o kişi artık yoktu.

Ve böylesi doğruydu.

Bir sabah geçmişe bakışımı değiştiren bir şey anladım.

Aslında geri dönmeyi istemiyordum.

Bir hissi geri kazanmayı istiyordum.

Bir kesinliği.

Bir aşinalığı.

Soruların cevaplardan daha az sayıda göründüğü bir dünya versiyonunu.

Ama hayat zaman yolculukları sunmaz.

Sadece dönüşümler sunar.

İşte o zaman dönüşe farklı bir şekilde bakmaya başladım.

Eskiden olduğum şeye doğru bir hareket olarak değil.

Ama dönüştüğüm şeye doğru bir yaklaşma olarak.

Fark devasa.

Geri dönmeye çalıştığımızda, zamana karşı savaşırız.

İleri gitmeyi kabul ettiğimizde, nihayet onu anlamaya başlarız.

Birçok insan varoluşunu bir yuva arayarak geçirir.

Onun bir yer olduğunu düşünürler.

Bir şehir.

Bir sokak.

Bir ulus.

Sonra yuvanın bir ruh hali olduğunu keşfettikleri gün gelir.

Ve hiçbir coğrafi koordinatın bunu garanti edemeyeceğini.

Hayatım boyunca birçok ülkeyi kat ettim.

Birçok kültürü.

Birçok dili.

Her seferinde geride bir şey bırakıyordum.

Her seferinde başka bir şey topluyordum.

Farkında olmadan yaşayan bir deneyim arşivi oluyordum.

Farklı yerlerden oluşan bir mozaik.

Bir noktada kendime şunu sormayı bıraktım:

“Nereye aitim?”

Ve kendime şunu sormaya başladım:

“Yanımda ne taşıyorum?”

İkinci soru çok daha yararlıydı.

Çünkü aidiyetler değişir.

Sınırlar değişir.

Haritalar değişir.

İçimizde taşıdığımız şey ise yolculuğa devam eder.

Yön kaybı hissinin her zamankinden güçlü olduğu bazı geceleri hatırlıyorum.

Her şeyin uzak göründüğü geceler.

İnsanlar.

Yerler.

Kesinlikler.

Hatta kendim.

O anlarda en eski ayartı ortaya çıkardı.

Geri dönmek.

Geri almak.

Eski haline getirmek.

Önceki bir noktadan yeniden başlamak.

Ama her seferinde gerçeklik bana aynı hakikati gösteriyordu.

Önceki bir nokta yoktur.

Sadece şu anki nokta vardır.

Ve onunla ne yapılacağı seçimi.

Zamanla geçmişi bir varış noktası olarak değil, bir kütüphane olarak görmeyi öğrendim.

Ziyaret edilecek bir yer.

İçinde yaşanacak değil.

Çünkü geçmişte yaşayan, yavaşça şimdiyi yaşamaktan vazgeçer.

Ve şimdi olmadan gelecek yoktur.

Sevdiğim insanlar.

Kat ettiğim şehirler.

Kaçırdığım fırsatlar.

Başarılar.

Yenilgiler.

Her şey var olmaya devam ediyordu.

Ama farklı bir biçimde.

Zaten yazılmış sayfalar gibi.

Yeniden okunacak.

Yeniden yazılacak değil.

Bu bir kurtuluştu.

Çünkü nihayet geri kazanılamayacak olanı aramayı bıraktım.

Ve hâlâ inşa edilebilecek olana enerji yatırmaya başladım.

Paradoksal biçimde tam da o anda geçmiş bana musallat olmayı bıraktı.

Onu bir varış noktası olarak görmeyi bıraktığımda.

İnsanlarla ilgili de benzer bir şey oldu.

Birçoğu hayatımdan çıkmıştı.

Bazıları kendi seçimiyle.

Bazıları zorunluluktan.

Bazıları da sadece zamanın işiyle.

Başlangıçta o yoklukları kayıp olarak yorumluyordum.

Sonra bazı varlıkların farklı biçimlerde var olmaya devam ettiğini anladım.

Geride bıraktıkları derslerde.

Anılarda.

Davranışlarda.

Beni etkilemeye devam eden kararlarda.

Bu da bir dönüştü.

İnsanların değil.

Onların anlamının.

Belki olgunluk tam da bundan ibarettir.

Hiçbir şeyin özgün biçiminde geri dönmediğini anlamak.

Ama neredeyse her şeyin yeni bir biçimde yaşamaya devam edebileceğini.

Sonunda dönüş yolunu aramayı bıraktım.

Çünkü hiçbir haritanın asla göstermediği bir şey anladım.

Hiçbir yere dönmüyordum.

Varıyordum.

Tüm ayrılışların, tüm kayıpların, tüm karşılaşmaların ve tüm dönüşümlerin inşa ettiği, kendimin bir versiyonuna varıyordum.

Ve işte o zaman paradoks çözüldü.

Yıllarca aradığım dönüş geçmişe götürmüyordu.

Bana götürüyordu.

Bu yüzden hiçbir yerden dönüşten söz etmek tam yerindedir.

Bir varış noktası olmadığı için değil.

Ama varış noktasının bir adresi olmadığı için.

Coğrafyası olmayan bir yerdi.

Sınırsız.

Koordinatsız.

Hayatım boyunca onu tanımadan kat ettiğim bir yer.

Hiçbir yerden dönüş.

Dönüştüğüm şeye doğru dönüş.